

uit het zicht
diep weggeleden
niet gehoord, gezien
niet genoemd

in het zicht
een stil ontmoeten
weer gehoord, gezien
weer genoemd

toch

er staat geschreven
een naam
heeft eeuwig
Leven!

Ria Koks - Bentvelzen

14-10-'14
opdracht Margreet
'Sonnet bij schilderij'

Overleven

Na het reizen weer naar buiten,
waar de koets hen brengen zou.
Zijn trouwe vriend ook zonder vrouw
't kostte hem wel wat duiten.

Deze keer geen vrolijk fluiten,
maar een grauwsliër van rouw.
Samen praten in de kou,
daardoor kan het boek gaan sluiten

Overleven is belangrijk
op de weg die leven heet.
Niet meer denken aan het slijk.

Ondanks de pijn die aan je ureet,
werken aan een andere kijk.
Omgaan met het grote leed.

AWM

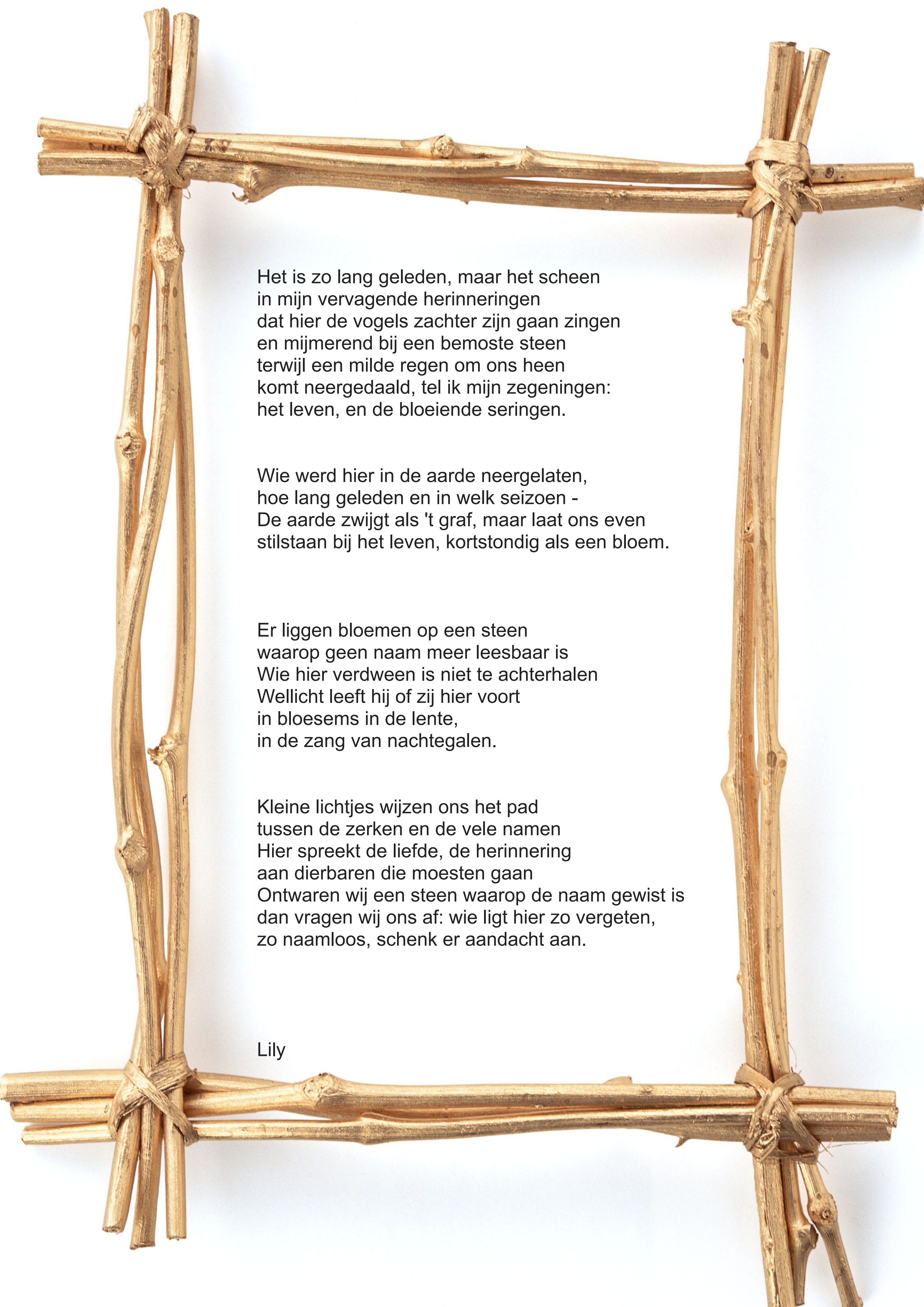

Stenen

namen vervagen
steen brokkelt af
maar dit is
slechts de tijd
daarbuiten
doet geen naam
of vorm ertoe
alleen de liefde

In zo een kader
willen wij wel uitgelicht

Greetje

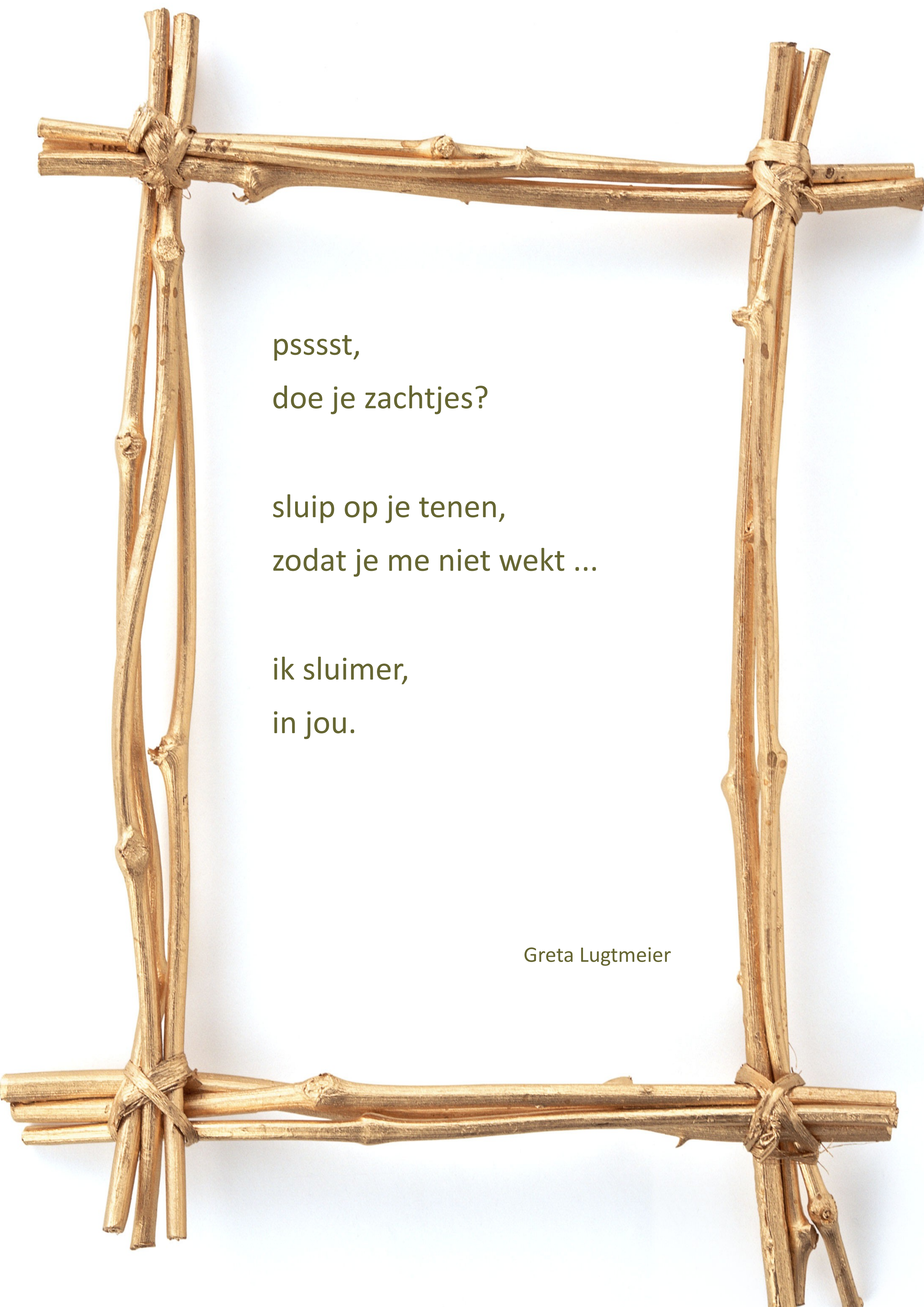
Het is zo lang geleden, maar het scheen
in mijn vervagende herinneringen
dat hier de vogels zachter zijn gaan zingen
en mijmerend bij een bemoste steen
terwijl een milde regen om ons heen
komt neergedaald, tel ik mijn zegeningen:
het leven, en de bloeiende sering.

Wie werd hier in de aarde neergelaten,
hoe lang geleden en in welk seizoen -
De aarde zwijgt als 't graf, maar laat ons even
stilstaan bij het leven, kortstondig als een bloem.

Er liggen bloemen op een steen
waarop geen naam meer leesbaar is
Wie hier verdween is niet te achterhalen
Wellicht leeft hij of zij hier voort
in bloesems in de lente,
in de zang van nachtegale.

Kleine lichtjes wijzen ons het pad
tussen de zerken en de vele namen
Hier spreekt de liefde, de herinnering
aan dierbaren die moesten gaan
Ontwaren wij een steen waarop de naam gewist is
dan vragen wij ons af: wie ligt hier zo vergeten,
zo naamloos, schenk er aandacht aan.

Lily

psssst,
doe je zachtjes?

sluip op je tenen,
zodat je me niet wekt ...

ik sluimer,
in jou.

Greta Lugtmeier

Om ons heen
nog bloemengeuren
maar vager...
niet meer dichtbij

Greetje

Sprekende bomen

onder een deken van bladeren
ben jij niet meer wie je was
een eekhoorn verzamelt de eikels
maakt jouw graf nog leger dan het is

ik streel in gedachten je grijze haar
voel hoe jou hart in mijn aderen klopt
ik mis je elke dag dat mijn haar grijst
en jouw beeld me in de spiegel begroet

hier vind ik alleen je naam in steen
met data van voor mijn tijd
dwalend tussen de oude bomen
ruist zacht je stem aan mij voorbij

Greta Lugtmeier

Zelfs de achternamen zijn al gestorven

Hamza